Subiect 2021

Tips and Tricks

Relații internaționale=bătălii, tratate de pace

Consecințe ale acțiunilor desfășurate de români în relațiile internaționale din a doua jumătate a secolului XV: Stefan cel Mare-în urma bătăliei de la Baia câștigă independența Moldovei față de Ungaria

-în urma bătăliei de la Podul Înalt câștigă independența Moldovei față de Imperiul Otoman

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluție liniara, ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații", subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALA!!!

De-a lungul secolelor, românii s-au implicat activ în cruciada antiotomana. Acțiunile lor, defensive și ofensive, au contribuit la stoparea expansiunii otomane în Europa. Astfel, două acțiuni prin care românii participă la relațiile internaționale din a doua jumătate a secolului al XIV-lea - prima jumătate a secolului al XV-lea sunt lupta de la Rovine și campania cea lungă. Mircea cel Bătrân (1386-1418) a fost primul mare conducător al Țării Românești La data de 10 octombrie 1394/ 17 mai 1395 are loc „lupta de la Rovine" cântată de Eminescu în „Scrisoarea a-III-a „ Sultanul Baiazid I, supranumit „Fulgerul" atacă Țara Românească cu 40.000 de oșteni, în timp ce Mircea cel Bătrân avea doar 10.000. Datorită acestui fapt, Mircea va aplica tactica „pământului pârjolit", iar lupta decisivă are loc într-un loc mlăștinos numit Rovine și se încheie cu victoria lui Mircea. Deși e învins, Baiazid I cu sprijinul unei părți a boierilor îl va impune pe tron pe nepotul lui Mircea, Vlad Uzurpatorul, care acceptă să plătească tribut turcilor. Cei doi își vor împărți sferele de influență asupra Țării Românești.

Iancu de Hunedoara (1441-1456) a ales calea armelor, fiind supranumit „atletul lui Hristos". In contextul unor febrile negocieri pentru organizarea unei noi cruciade, Iancu pregătește o puternică acțiune militară în interiorul Peninsulei Balcanice. Între 1443-1444 Iancu organizează o cruciadă numită „campania cea lungă" când trece la sudul Dunării pe teritoriul Serbiei și al Bulgariei, provocând turcilor mai multe înfrângeri. Sultanul Murad al II-lea cere pace, iar pacea se încheie la Seghedin. Pacea este favorabila creștinilor deoarece sultanul promite să nu atace statele creștine timp de 10 ani.

O personalitate importantă care s-a afirmat pe scena internațională a fost Ștefan cel Mare. Ștefan cel Mare ajunge domn într-un moment dificil când asupra Moldovei își exercitau dominația Ungaria, Polonia și Imperiul Otoman. Astfel, două consecințe ale

acțiunilor desfășurate de români în relațiile internaționale din a doua jumătate a secolului al XV-lea sunt scoaterea Moldovei de sub dominație maghiară, respectiv polonă. Ștefan aduce în stăpânirea sa cetatea mult râvnită de la gurile Dunării. Ca urmare, în 1467 regele Ungariei, Matei Corvin organizează o expediție de pedepsire a lui Ștefan cel Mare, iar lupta decisivă are loc în decembrie 1467 la Baia și se încheie cu victoria lui Ștefan, ceea ce a dus la scoaterea Moldovei de sub suzeranitatea Ungariei.

Relațiile cu Polonia se deteriorează după moartea Regelui Cazimir al IV-lea, iar între noul rege Ioan Albert și Ștefan apar neînțelegeri. Astfel, în 1490 Ștefan ocupă Pocuția, teritoriul în litigiu cu Polonia. Ca răspuns, în anul 1497 regele Ioan Albert atacă Moldova, iar în lupta de la Codrii Cosminului din octombrie 1497 armata Poloniei este înfrână de Moldova. Prin urmare, Ștefan cel Mare scoate Moldova de sub suzeranitatea Poloniei.

Instituțiile centrale au luat naștere odată cu formarea statelor medievale. Instituția politică centrală din spațiul românesc extracarpatic este domnia. Aceasta a suferit modificări în funcție de dominația exercitată de Marile Puteri vecine. Astfel, un fapt istoric la care participă românii în secolele al XVI-lea – al XVII-lea, în cadrul relațiilor internaționale este Tratatul de la Alba Iulia. Mihai Viteazul (1593-1601) a fost un mare ban al Craiovei și unul dintre cei mai bogați boieri din Țara Românească. Acesta urcă pe tronul țării într-un moment dificil când exista pericolul transformării Țării Românești în pașalâc. În mai 1595, Mihai Viteazul trimite o delegație de boieri în Transilvania pentru a negocia cu Sigismund Bathory un tratat de alianță. Prin urmare, la 20 mai 1595 aceștia semnează un tratat dezavantajos pentru Mihai la Alba Iulia prin care: Mihai devine vasal al lui Sigismund Bathory și locțiitor al acestuia la conducerea Țării Românești. Mihai trebuia să accepte tutela marii boierimi care deținea adevărata putere în Țara Românească sub forma unui Sfat Domnesc alcătuit din 12 mari boieri. Mihai primea ajutor militar în lupta antiotomană, iar Biserica Ortodoxă din Transilvania intra sub jurisdicția mitropolitului Țării Românești.

În secolul XVIII, Dimitrie Cantemir se orientează în politica externă spre Rusia, condusă la acea vreme de Petru Rareș. În urma înfrângerii suferite în războiul ruso-turc, Dimitrie Cantemir pierde tronul Moldovei.

Din punctul meu de vedere, organizarea unei instituții politice centrale din spațiul românesc est-carpatic a fost marcată de instaurarea regimului fanariot.(reluarea cerintei) Înfrângerea de la Stănilești pe Prut și pacea încheiată au însemnat sfârșitul unei tentative prin care Moldova a încercat ieșirea din sistemul dominației otomane. În consecință, defecțiunea cantemiriană a determinat Poarta să apeleze la formula politică fanariotă. În 1711 în Moldova și în 1716 în Țara Românească, Poarta va institui regimul fanariot prin Nicolae Mavrocordat. Procesul de a deveni domn fanariot implica achitarea unor sume de bani autorităților otomane pentru a cumpăra și reconfirma domnia.

Aceasta a dus la o crește substanțială a fiscalității, punând o povară grea asupra populației locale. Principatele au fost complet integrate structurilor politice și militare otomane, încetând să mai desfășoare o politică externa proprie. Domniile aveau durată scurtă, aproximativ 2-3 ani. Domnul era considerat funcționar al Imperiului Otoman, cu rangul de Mare Dragoman și Pașa cu 2 tuiuri. Regimul turco-fanariot a determinat un regres economic, militar si politic al Țărilor Române, dar și orientalizarea culturii și civilizației. Limba greacă era folosită în administrație și biserică, au fost preluate moravurile, îmbracămintea și viața de la Constantinopol.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe.
CONCLUZIE GENERALĂ!!!